

Р Е Ш Е Н И Е

№ 64

гр. Перник, 10 април, 2013г.

В И М Е Т О    Н А    Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание на двадесет и трети март през две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 20/2013г. по описа на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Е.В.С. \*\*\* оспорва решение № ПОВГВ-1 от 04.01.2013г. на директора на ТП на НОИ, с което е потвърдено разпореждане № 131-00-2914-1 от 28.11.2012г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица. Според оспорващия, на него му се дължат всички обезщетения от прекратено служебно правоотношение, каквото е имал с община Перник и за периода от 01.01.2010г. до 29.12.2010г. следва да получи обезщетение за безработица. С оглед на това пледира за отмяна на оспорвания акт.

Ответника по жалбата Директор на ТП на НОИ, РУ "СО" гр. Перник, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи, че не са налице основанията по чл. 54а, ал. 1 от КСО, не са правени осигуровки за безработица за процесния период нито са дължими такива, поради което разпореждането, с което е отказано отпускане на помощ е правилно и законосъобразно. Пледира за оставяне в сила на акта и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

От събраните по делото доказателства и изложените в съдебно заседание доводи, Административен съд Перник намира подадената жалба за допустима, като подадена в срок и от лице, пряко засегнато от административния акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна съдът установи следното:

Жалбоподателят е бил в служебни правоотношения с Община Перник. Същите са прекратени със заповед № 47 от 09.12.2009г. на Кмета на община Перник, която е оспорена по съдебен ред. С влязло в сила съдебно решение № 15467 от 15.12.2010г., постановено по АД № 5385/2010г. на ВАС, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена като незаконосъобразна. Със заповед № 100 от 29.12.2010г. Кмета на община Перник отново е прекратил служебното правоотношение с жалбоподателя, този път поради съкращаване на длъжността. По делото липсват доказателства тази заповед да е обжалвана. Във

връзка с оставането си без работа В. \*\*\*.2011г.. Директора на ТП на НОИ с писмо изх. № 2176-1 от 07.12.2011г. го е уведомил, че не отговаря на изискванията по чл. 54а, ал. 1 от КСО. Това писмо е обжалвано и с решение № 11943 от 28.09.2012г., постановено по АД № 3829/12г. по описа на ВАС е прогласена нищожността на писмо изх. № 2176-1 от 07.12.2011г. и преписката е върната на компетентния орган по чл. 54ж, ал. 1 от КСО за произнасяне по искане вх. № 2176 от 22.11.2011г..

Състава приема, че настоящето производство е по повод и в изпълнение на съдебно решение № 11943 от 28.09.2012г., постановено по АД № 3829/12г. по описа на ВАС. В него е прието, че С. с писмо вх. № 2176 от 22.11.2011г. е поискал отпускане на обезщетение за безработица. В изпълнение на влязлото в сила съдебно решение, което е задължително по силата на чл. 297 от ГПК и указанията дадени с него е образувано административно производство. Длъжностното лице по чл. 54ж от КСО е постановило разпореждане № 131-00-2914-1 от 28.11.2012г., с което е отказало отпускане на парично обезщетение за безработица. В последствие това разпореждане е потвърдено от директора на ТП на НОИ/РУ"СО"-гр. Перник с решение № ПОГБВ-1 от 04.01.2013г..

Така възприетата фактическа обстановка се възприема от административната преписка послужила за издаване на атакувания акт. Събраните в хода на производството доказателства като неоспорени от страните се приемат за годни такива по смисъла на чл. 171, ал. 1 от АПК и въз основа на тях се извеждат следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 117, ал. 3 от КСО задължава ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт да се произнася по жалбите по ал. 1, т. 2, б. "б" с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Изчерпването на административния ред за обжалване е абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на съдебното обжалване. Съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО на обжалване пред административния съд подлежи решението на ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт по чл. 117, ал. 3 от КСО. В случая законоустановения ред на оспорване е спазен.

Предмет на съдебен контрол е решение № ПОГБВ-1 от 04.01.2013г на Директора на ТП на НОИ гр. Перник, което е издадено от компетентния орган посочен в чл. 118, ал. 1 от КСО, в предписаната от закона форма и съдържа всички задължителни реквизити посочени в чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазени са административно производствените правила при издаването му, като производството се е развило и приключило в съответствие с чл. 54ж, ал. 1 от КСО във вр. с чл. 54а, ал. 1 от КСО. С оглед на това не се налага отмяната на акта на основанията по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане са постановени при изяснена фактическа обстановка и при спазване на материално правните норми, касаещи отпускане, респ. отказ

на парично обезщетение за безработица. Това убеждение се налага от материално правната норма на чл. 54а от КСО, съгласно която право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. В настоящия случай основния спор между страните се свежда до това – подлежал ли е жалбоподателя на осигуряване за безработица за периода от 01.01.2010г. до 29.12.2010г.-времето на уволнението му, признато от съда за незаконно.

Времето, през което лицата не са работили поради незаконно уволнение се зачита за осигурителен стаж, но съгласно чл. 9, ал. 5 от КСО в редакцията, действаща към 2010г., осигурителните вноски в този случай са в размерите за фонд "Пенсии" и за ДЗПО. Съгласно чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО времето, през което лицата са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи – от датата на уволнението до възстановяването им на работа се зачита за осигурителен стаж. За посочения период тази категория лица нямат статут на лица, осигурявани за всички социални рискове, вкл. за безработица, а покритият социален риск е само този за фонд "Пенсии" и допълнително задължително пенсионно осигуряване. Тези изводи се подкрепят и от приета по делото справка от НОИ, касаеща жалбоподателя от персоналният регистър на осигурените лица.

С оглед на това, за периода на незаконното му уволнение С. не е бил осигуряван за безработица, като осигурителни вноски за този фонд не са внасяни, не били и дължими от работодателя. Жалбоподателя няма право на обезщетение по чл. 54а КСО, тъй като след възстановяването му на работа е необходимо да е бил осигуряван нови 9 месеца за фонд безработица, което в настоящия случай не е налице. Съгласно чл. 54а от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта, нямат отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст или професионална пенсия за ранно пенсиониране и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Лицата, нямат качеството на осигурени лица за риска безработица и в случая законосъобразно длъжностното лице по безработица е отказало да отпускане обезщетение по чл. 54а от КСО.

В пледоарията жалбоподателя се позовава на писмо на Омбудсмана на Република България, приобщено към доказателствения материал по делото. Това писмо се цени дотолкова, доколкото в правомощията на този орган е да прави предложения и препоръки за отстраняване на причините и условията, които създават предпоставки за нарушения на правата

и свободите, включително предложения за промени в нормативната уредба, но то по никакъв начин не променя изводите на съда.

По изложените в настоящето решение мотиви жалбата на Е.С. ще следва да се отхвърли като неоснователна. При извършената цялостна проверка за законосъобразност на акта по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК не се откриха основания, които да доведат до отмяна на акта.

При този изход на спора искането за заплащане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника по жалбата за производството пред административен съд Перник е основателно и ще да бъде уважено в размер на 150 лв., определен съгласно чл. 8 във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения във връзка с чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 4 от АПК, съдия при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Е.В.С. срещу решение № ПОГБВ-1 от 04.01.2013г. на Директор на ТП на НОИ- Перник, с което е потвърдено Разпореждане № 131-00-2914-1 от 28.11.2012г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО.

ОСЪЖДА Е.В.С.,\*\*\* да заплати на ТП на НОИ гр. Перник сумата от 150 лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: